

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 Cuius speciei, & virtutis actus sit hæc virginis adoratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

superiori libr. diximus, neque hominem, ut est ad imaginem Dei, neque Sanctos, ut singulari modo sunt templa Dei, esse latria adorandos propter diuinam excellentiam. Secundo, quia maior honor personae adoratae est, quod propter intrinsecam, & propriam excellentiam colatur, quam propter intrinsecam habitudinem contactus, v. g. aut representationis: quia huiusmodi honor potius est testimoniū excellentiae illius personae, propter quam fit adoratio, quam eius in quam materialiter terminatur adoratio.

Secunda ratio adorantis in Virginis. Secundo adorari potest B. Virgo propter intrinsecam sanctitatem, quā habet: quod est per se notum ex his quae in genere de adoratione sanctorum dicta sunt. Quia in B. Virgine est sanctitas eiusdem rationis, & maioris perfectionis, ut supra probatum est.

Tertia ratio adorantis in Virginis. Tertia ratio propter quam est adorabilis B. Virgo assignari potest dignitas matris Dei. Hoc sumo ex D. Thom. in 2. 2. q. 103. ar. 4. ad 2. & ita declaratur. Quia haec dignitas distincta est à dignitate gratiae & altioris quodammodo rationis, quam illa, ut in principio huius materiae ostendimus. Rursus non est extrinseca, sed propria, & intrinseca ipsius Virginis, siue in ea intelligatur esse physice, propter relationem realem ad Christum, quae est in Virgine, siue moraliter, ut eodem loco supra citato explicui, sicut dignitas Regis est in Rege, quod satis est ad absolutam, & propriam adorationem. Est ergo adorabilis Virgo propter hanc dignitatem, sicut ipsa dixit, Lucae 1. *Quia fecit mihi magna qui potens est.* Et quia respexit humilitatem ancillae suae, ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes: ut illi non incommode applicare possimus verba apostoli ad Philip. 2. *Humiliavit semetipsum propter quod & Deus exaltavit illam, & dedit illi nomen quod sub Deo est super omne nomen,* scilicet, nomen matris Dei, ut in hoc nomine omne genu flectatur congruenti, & accommodata adoratione. Ut enim supra ex Damasceno dicebamus orat. 2. de Assumptione Virginis, *Decet matrem ea quae filij sunt possidere, & ab omnibus rebus adorari.* Ex quibus verbis confirmatur, & magis explicatur hic titulus adorationis. Nam Beata Virgo eo quod mater Dei est, habet speciale quoddam ius, & dominium in omnes creaturas, sed vnicuique iure dominij debetur ab inferioribus adoratio: ergo. Maior patet ex sanctis Patribus, qui primo fundant hoc dominium in coniunctione, & affinitate inter Deum, & Virginem. Athanasius, sermo de sanctissima Deipara. *Quia ipse Rex est, & Dominus, mater quae eum genuit, & Regina, & Domina vere censetur.* Et infra quasi explicans, vel limitans hoc dominium dicit esse secundum sexum femineum, ac si deceret esse tale, quale esse solet in vxore, vel matre, propter coniunctionem ad Regem. Quamquam enim non solet habere supremum dominium: suam tamen potestatem impetrandi habet, & omnes illi, tanquam dominæ, ac superiori deferunt. Vnde Damascenus lib. 4. de fide, cap. 15. *Vere enim, inquit, rerum omnium conditrix domina effecta est, cum creatoris mater exiit.* Et August. ser. 35. de Sanctis, agens de hac matris dignitate, *Quid, inquit, dicam pauper ingenio, cum de te quidquid dixerō, minor laus sit quam dignitas tua meretur?* & infra, *Si dominam Angelorum vocitē, per omniā esse probavi.* Et Rupert. li. 3. in Can. circa id Can. 4. *Veni coronaberis, ita (inquit) coronaberis, ut in caelis Regina sanctorum, & in terris Regina sis regnorum.* Et Ansel. de excellentia Virg. c. 8. *Deus eam cuncta secum creatura perenni iure dominaturam in throno gloriae suae collocavit.* Et eodem modo loquuntur Bernard. ser. 1. de Assum. Petrus Dam. ser. 1. de Nati. Mariæ. Ac denique VII. Synodus, actione 4. citans Gregorium, eam specialiter vocat, *omnium Christianorum dominā* indicans alium titulum huius dominij, scilicet, quia ad nostram redemptionem singulari modo cooperata est. Sicut enim Christus eo quod nos redemit, speciali titulo Dominus est, ac Rex noster, ita & Beata Virgo propter singularem modum, quoad nostram

Fr. Suarez. tom. 2.

redemptionem concurrat, & substantiam suam ministrando, & illum pro nobis voluntarie offerendo, nostramque salutem singulariter desiderando, petendo, procurando. Propter quod mater etiam omnium hominum dicitur, ut inquit Rupert. lib. 13. in Ioan. *Quia nimirum, saluta omnium causam, tunc sine dolore peperit, quando Deum hominem factum de carne sua genuit. Et tunc magno dolore parturiebat, quando iuxta crucem eius stabat.* Ergo titulus hic maternitatis, ac dominij est sufficientissima adorationis ratio. In quo magna est differentia inter Virginem, & alios sanctos, quidquid Durand. dicat in 3. d. 9. q. 3.

Sed dicit aliquis hanc rationem adorationis non esse à prima distinctam, quia Beata Virgo non aliter effecta est mater Dei, quam concipiendo ipsum, contingendo, & in vtero suo portando. Respondeo esse magnam, & apertam differentiam, quia in prima ratione solum consideratur praecisa ratio contactus, vel representationis, quae, ut sic, non dicit moralem dignitatem propriam creaturae rationalis, sed solum habitudinem quandam, quae in rebus etiam inanimatis reperitur. Item illa prima ratio non requirit causalitatem aliquam nec propriam coniunctionem ad Christum & Deum: sed reperiri potest in qualibet alia persona quae Christum tetigisset. At vero in hac vltima ratione consideratur dignitas omnino propria creaturae rationalis, fundata in vera causalitate matris: & singulari ad Christum coniunctione: sunt ergo hi tituli valde diuersi.

Rursus tamen obijci potest, quia haec dignitas sic explicata, & praecise sumpta, non est sufficiens ratio absolutae adorationis. Nam si à gratia sanctificante separetur, non constituit personam per se adorabilem, ergo hic titulus separatus à secundo non est sufficiens ratio adorationis. Respondeo primo fieri non posse secundum potentiam ordinariam, & iuxta legem quasi connaturalem dignitati matris, quin dignitas gratiae coniuncta sit, & veluti consequatur dignitatem matris, ut in superioribus ostendi: & hoc satis est, ut haec matris dignitas per se, & vi sua intelligatur esse sufficiens ratio adorationis. Secundo admissio illo casu, dupliciter posset fingi: primo, ut ea persona, quamvis esset sine gratia, non tamen esset in peccato mortali, sed veluti in puris naturalibus adiuncta solum dignitate matris Dei, absque vlla alia gratia, vel beatitudine supernaturali, vel ordinatione, vel acceptatione ad illam: & in eo casu dico eam personam fore adorabilem propter dignitatem matris, quia est sufficiens ratio, & non esset impedita. Secundo potest fingi talis persona in statu peccati, & inimicitiae diuinæ, & in eo statu non posset adorari cultu saltem religioso, quia peccatum existens redderet illam indignam tali adoratione, & impediret rationem aliam propter personae indignitatem.

SECTIO III.

Cuius speciei & virtutis actus sit hac Virginis adoratio.

*E*xplicato formali obiecto huius adorationis, facile erit exponere, & cuius naturae sit, & ad quam virtutem pertineat. Primo enim de fide certum est, Beatam Virginem non posse adorari propria, ac perfecta latria. Haec enim soli Deo debetur propter excellentiam infinitam, & increatam, quam Virgini attribui idolatria esset, & hoc sensu Epi. & Damasc. damnant, ut haereticos Collyridianos, qui Virginem latria colebant, & eodem dixi Ambros. libro tertio de Spiritu sancto. cap. 12. adorationem Christi propriam non esse cum eius matre communicandam.

Sed contra, nam Ecclesia videtur hanc adorationem Virgini tribuere, dum eam vocat spem nostram

Rupert.

Durand.
Obiectio.

Respons.

Obiectio.

Respons.

Obiectio.

S

itram

August.

Bernard.
Ephrem.

Respons.

stram, matrem gratiæ, & similibus titulis eam honorat, ac si ipse esset author gratiæ, & salutis, quod pertinet ad cultum patriæ. Et similia reperiuntur in Sanctis Patribus, Aug. sermone secundo de Annunciatione, qui vocat eam *spem unicam peccatorum*. Similia habet Bernardin. sermone de Natiuitate Beatæ Mariæ, Ephrem oratione de laudib. Virginis ubi vocat, *gaudium, salutem, & pacem mundi*, & pleraque id genus in superioribus allata sunt. Respondetur in his omnibus non verba, sed verborum sensum esse attendendum. Quamquam enim etiam inter homines eodem verbo petamus à Rege, & ab amico Regis, vt nostri misceretur, vel nos adiuuet: tamen non idem respectu vtriusque significamus, neque idem ab vtroque postulamus: sed alterum vt faciat, alterum vero vt intercedat, rogamus. Sic igitur Ecclesiæ, & Patres loquuntur ad Virginem, quam etiam (vt supra vidimus) interdum vocant *reparatricem*, ac *mediatricem*, non immediate, & per se, sed per Christum, quia redemptorem nobis genuit, & apud illum plurimum valet, vt in disputatione sequenti latius dicemus. Quæ mens, & sensus Ecclesiæ tam est per se perspicuus, & omnibus notus, vt propterea Sancti nihil formident illis modis securissime loqui.

Secundo licet supra dixerimus Beatam Virginem publico, & communi culto non esse adorandam propter extrinsecam excellentiam Christi, seu propter contactum ad illum: tamen si ita aliquando ab aliquo adoretur, certum est illud adorationis genus ad religionem pertinere, atque dici posse secundariam patriam, quatenus ab eadem virtute patriæ proficiscitur, quamuis reuera sit actus distinctus ab adoratione patriæ propriæ, & simpliciter dicta. Quia illa adoratio, vt terminatur præcise ad Virginem, non est summa adoratio, neque absoluta, neque propter intrinsecam excellentiam increatam, sed est similis illi, qua reliquæ Christi adorantur. Quæ omnia constant ex dictis supra de reliquijs, est enim prorsus eadem ratio, itaque hæc conclusio iuxta ibi dicta explicanda est, & amplificanda.

Adoratio
hyperdulia
Virgini debita
ob sanctitatem
gratiæ,
quam habet

Tertio, si Beata Virgo propter sanctitatem gratiæ, & gloriæ adoretur, talis adoratio essentialiter eiusdem speciei est cum adoratione aliorum Sanctorum, & ab eadem virtute proficiscitur, quia excellentia, in qua nititur, eiusdem speciei est, & eodem modo essentiali Virginem perficit. Quamquam quia hæc dignitas excellentior est in Virgine, quam in alijs sanctis, adoratio etiam illi respondens perfectior in eadem specie, magisque illi debita est. Ad quam excellentiam explicandam Theologi hanc Virginis adorationem non simpliciter *duliam*, sed *hyperdulam* vocant: quæ vox excellentem *duliam* significat. Circa quam vocem solum obseruandum est, interdum solere vsurpari ad significandam omnem adorationem, quæ aliquo modo excedit communem *duliam*, & inferior est, quam perfecta patriæ, Et hoc modo non solum dicitur de adoratione fundata in sanctitate gratiæ, sed etiam de alijs, vt in superioribus dictum est, & in sequenti assertionem dicam. Alio autem modo, & magis proprio, vox *hyperdulia*, significat adorationem, quæ propter gratiam creatam datur, eminens tamen est, ac perfectissima in illa oratione, & hoc modo in præsentī sumitur: sed habet etiam hic vsus quandam latitudinem. Est enim in hoc genere quædam *hyperdulia* non simpliciter, sed respectu quorundam, quo modo sicut Ioannes Baptista, & Apostoli dicuntur habere excellentem gratiam, & gloriam, ita dici possunt adorari *hyperdulia*. Et ita loquitur Felicianus contra secundam confessionem Andeburgensem, articulo 2. quæst. 4. Alia vero est *hyperdulia* non respectu huius vel illius, sed simpliciter in tali genere, & hoc modo dicitur Beata Virgo adoranda *hyperdulia*, quia habet summam excellentiam gratiæ, quæ moraliter, & in vsu Ecclesiæ sit fundamentum, & ratio huius

Hyperdulia
quadruplex.

Felician.

adorationis. Quod propterea dico, quia in Christo Domino est gratia creata, multo perfectior, quam in Virgine, propter quam posset excellentiori hyperdulia adorari, quam Beata Virgo, tamen hic modus adorationis in Christo non est vsitatus, quia in Christo est excellentior dignitas gratiæ vnionis.

Sed quæret aliquis in quo consistat hic excessus, seu maior perfectio hyperduliæ ultra communem *duliam*. Quia neque externi actus sunt diuersi, vt per se constat, neque interni, cum dictum sit actus voluntatis eiusdem rationis esse, nec per se possint in intentione differre, quia interdum inferior sanctus potest intensiori affectu coli, quam Beata Virgo. Respondetur primum esse differentiam in estimatione, à qua hæc adoratio procedit, quæ de Virgine altior est, & excellentior. Secundo in actibus voluntatis potest assignari differentia non intentionis (hæc enim est impertinens, vt recte argumentum probat) sed veluti obiectiua, & appretiativa, quatenus aliquis vult, & maiora honoris signa Virgini exhibere, & (quantum in se est) honorem Virginis aliorum honori præferre, ita vt si necessarium esset alterutrum prætermittere, potius aliorum sanctorum, quam Virginis cultum omitteret. Tertio hinc potest assignari differentia in actibus externis, possunt enim aliqui destinari ad singularem Virginis excellentiam significandam, qui alijs sanctis accommodari non possunt, vt in verborum vsu conspiciunt, & alias actiones facile accommodari potest.

Quarto adoratio illa, quæ tribuitur Virgini propter specialem matris Dei dignitatem, quamuis lato modo supra exposito *hyperdulia* vocetur: videtur tamen esse diuersæ naturæ, ac speciei à *dulia*, seu *hyperdulia*, quæ in dignitate gratiæ fundatur, & præcedenti assertionem explicata est. Hæc videtur esse sententia D. Thomæ 2. 2. quæstio. 103. articulo. 4. ad 2. Vbi dicit, *hyperdulam*, quæ debetur Virgini propter affinitatem ad Deum, esse potissimam speciem *duliæ* communiter sumptæ. Vbi Caietan. aduertit Virginem habere consanguinitatem cum Christo, vt Deo: & ideo illi deberi specialem adorationem, quia propria, inquit, operatione attingit fines diuinitatis, id est, quia concepit, peperit, ac nutriuit Deum. Ratione probatur, quia dignitas in qua fundatur hæc adoratio, est specie distincta à dignitate gratiæ habitualis, & ad alium ordinem spectat, scilicet ad ordinem vnionis hypostaticæ, ergo adoratio in illa fundata est diuersæ rationis, quia habet obiectum formale diuersum. Dices: ergo adoratio sancti Petri propter dignitatem Episcopalem, vel sancti Ioannis propter dignitatem præcuroris, erit etiam diuersæ speciei ab adoratione propter sanctitatem. Respondetur non esse eandem rationem: tum, quia hæc non sunt dignitates, quæ præcise sumptæ sint sufficiens ratio religiosi cultus, de quo nunc loquimur, sed sunt ministeria quædam, quæ coniuncta cum gratia conferre possunt ad maiorem quandam honorem, & venerationem. Tum etiam, quia illa omnia ministeria immediate ordinantur ad gratiam sanctificantem, & ita in eodem ordine constituntur, ac propterea tota illa adoratio ad *duliam* pertinet: dignitas autem matris Dei in vtroque excellent.

Sed quæres, an hæc adoratio sit perfectior altera, quæ in gratia fundatur. Nam dignitas gratiæ (vt supra vidimus) multis excellentior videtur, quam dignitas matris Dei præcise considerata, ergo etiam adoratio in ea fundata erit perfectior, quia licet altera videatur ad altiores ordinem pertinere, quia aliquo modo respicit hypostaticam vnionem: tamen fieri potest, vt supremum inferioris ordinis excedat infimum superioris. In contrarium vero est, quia dignitas matris considerando omnia, quæ formaliter, & in virtute, vel quasi in radice includit, ex-

Dubium 1.

Respons.

Qualis Virgini debetur adoratio ob dignitatem matris Dei.

Caietan.

Obiectio.

Respons.

Respons.

exce-

excellenter est (vt supra ostendimus) ergo etiam adoratio, quæ in illa nititur, perfectior est. Et confirmatur, nam propter hanc causam Ecclesia potissimum veneratur Virginem, & matrem Dei, & hanc rationem maxime prædicat, & omnibus præponit, ergo intelligit ob hanc causam illi deberi potissimum cultum. Adde hanc dignitatem matris requirere gratiam tanquam congruentem, & veluti connaturalem dispositionem, & ideo illa vna adoratione, qua adoratur mater Dei, vt sic, etiam coadoratur eius sanctitas, & omnis eius perfectio sub altiori quadam ratione, quatenus scilicet omnia manent ex maternitate Dei, & ad illam ordinantur. Et hic videtur perfectissimus modus adorationis Virginis, & maxime proprius, & accommodatus dignitati eius.

Dubium 3. Vltimo inquiri potest à quo habitu oriatur hæc adoratio. Ad quod tribus modis responderi potest. **B** Primo, vt oriatur à virtute dulciæ, à quo oritur adoratio aliorum Sanctorum, quia hæc virtus inclinat ad honorandam personam creatam, propter quam cunque dignitatem creatam supernaturalem, vel supernaturali regulæ conformem. Sed hic modus non videtur admodum probabilis, neque consentaneus ijs quæ dicta sunt. Quia ratio formalis huius adorationis est valde diuersa, & licet sit supernaturalis tamen est in diuerso ordine, & constituit actum valde diuersum, non ergo est cur dicamus habitum esse eundem. Secundo ergo dicitur proficisci ab eodem habitu Religionis, à quo oritur Dei, & Christi adoratio. Primo, quia licet hæc dignitas matris creata sit: tamen respicit excellentiam increatam, & inde sumit valorem suum, quod videtur sufficere ad vnitatem habitus. Vnde in humanis idem habitus, qui inclinat ad honorandum Regem, inclinat etiam ad honorandum matrem Regis vt sic. Videntur enim hæc esse quasi correlatiua, & ideo consequentiam quandam inter se habere, quæ satis est, vt in eodem habitu, seu principio radicentur. Et hoc spectare videtur, quod sepe Patres dicunt, totum honorem matris ad filium referri. Tandem, quia hæc dignitas (vt dixi) pertinet ad ordinem vnionis hypostaticæ, ergo adoratio, quæ in illa nititur, pertinet ad illam virtutem, quæ vnionem hypostaticam veneratur. Sicut enim dulcia, quæ respicit gratiam creatam, completitur omnia quæ sunt illius ordinis, ita religio, quæ respicit excellentiam increatam, & consequenter gratiam vnionis, comprehendet omnia, quæ in eodem sunt ordine. Hic dicendi modus videtur satis probabilis.

Responsio Tercio vero dici posset hoc genus adorationis constituitur propriam virtutem, & habitum distinctum à cæteris, quia fundatur in singulari quadam dignitate propria, & intrinseca creaturæ. Quod satis esse videtur, vt distinguatur à virtute religionis, vt significare visus est D. Tho. in citato loco ex 2. 2. reuocans hanc adorationem potius ad dulciam in communi, quam ad religionem. Quia licet vltimate totus hic honor matris, cedat in honorem filij: proxima tamē & immediata ratio eius diuersa est, & non consideratur vt respectiua, sed vt absolute constituit hanc personam excellentem, & veneratione dignam: cum vero hæc dignitas singularis sit inter omnes creaturas, mirum non est, quod singularem, ac propriam virtutem requirat. Quapropter hic etiam dicendi modus probabilis censendus est. Quid autem simpliciter verius sit, alijs iudicandum relinquo.

DISPUTATIO XXIII.

In sex Sectiones distributa.

De Beate Virginis intercessionem, atque inuocationem.

Ateria huius disputationis reliquis Sanctis communis est. Et quoniam de illa nihil in superioribus diximus, non omnino generalia principia prætermittimus, præsertim cum hæretici, qui

hanc Virginis intercessionem destinantur, nihil singulare afferant quod in reliquos Sanctos maiori ratione non conueniat. Curabimus tamen in ea præsertim incumbere, quæ Beate Virgini sunt propria. Quoniam vero inuocatio intercessionem supponit (si enim Beata Virgo pro nobis non intercederet, superuacanea esset eius inuocatio) idcirco prius de illius intercessionem, ac deinde de inuocatione disseremus.

SECTIO I.

Vtrum Beata Virgo ante statum beatitudinis fuerit aliquo modo nostræ salutis causa.

Non defuerunt hæretici, qui dicerent Beatam Virginem esse præcipuam salutis nostræ causam, vel per modum efficientiæ, vel per modum meriti, & redemptionis. In quem errorem videntur incidisse hæretici, quos refert Epiphanius, hæc. 78. & 79. Et eandem Ecclesiæ Catholicæ tribuunt huius temporis hæretici. Quoniam Catholici Virginem oramus, vt nostri misereatur, eamque nuncupamus matrem gratiæ, & misericordiæ, reparatricem sæculi, & mediatricem generis humani. Addunt etiam nos dicere Virginem, non tantum orare Christum, sed etiam ei imperare. Hic tamen error nullum habet fundamentum. Quod vero sit falsa calumnia, quam Nouatores imponunt Catholicis, ex dicendis constabit.

C Dicendum ergo est primo Beatam Virginem non fuisse per modum causæ efficientis propriam, aut principalem causam nostræ salutis. Hæc conclusio est certissima, & in primis si intelligatur de causa prima, vel etiam de causa principali, ac per se nostræ salutis, est certa de fide. Quia Beata Virgo, nec Deus est, vt sit causa prima alicuius effectus, nec virtutem habet iustificandi, aut dandi gratiam, vel gloriam: cum etiam hoc sit proprium solius Dei, iuxta illud Psalm. 83. gratiam & gloriam dabit Dominus. Vbi nomine gratiæ, omne supernaturale donum comprehenditur, iuxta illud Iacobi primo. Omne datum optimum, & omne donum perfectum, desorsum est descendens à patre luminum. Quod si hæc conclusio intelligatur de causa efficiente quacunque ratione, vel principali, vel instrumentali, non est expresse de fide. Quia neque est expressa in Scriptura, neque tradita, aut definita ab Ecclesia, neque ex principiis fidei euidenter colligitur: tamen est certa, ita vt oppositum asserere, plus sit quam temerarium. Quia est præter omnium Theologorum doctrinam, & sine fundamento. Neque enim Beata Virgo habet de se hanc efficientiam instrumentariam, neque vlla probabili autoritate, vel ratione dici potest, Deum illam eleuare ad huiusmodi actionem: quin potius solam Christi humanitatem sentit Ecclesia esse instrumentum Deo coniunctum ad efficiendam gratiam: sacramenta vero esse instrumenta ipsius humanitatis. Quod autem Beata Virgo sit etiam instrumentum Christi inauditum est, alias etiam posset dici esse instrumentum ad consecrandum (quod esset hæreticum) nullo igitur modo est causa efficiens gratiæ, præsertim si ex lege ordinaria, ac regulariter loquamur. Nam si quis dicat per modum miraculi interdum assumptam fuisse, vt instrumentum ad alicuius sanctificationem, verbigratia, Ioannis Baptistæ, vel alterius, id esset quidem incertum: non tamen aliqua censura dignum.

Vnde vltius, si eadem conclusio generalius intelligatur de omnibus beneficiis, non solum supernaturalibus, sed etiam naturalibus, vt sunt salus corporis, bona temporalia, &c. proportionem seruata eandem habet veritatem. Quia Beata Virgo, nec causa prima potest esse horum bonorum, nec causa secunda principalis, nec ordinarie potest illa efficere, etiam instrumentaliter: nili per modum miraculi,

S 2 quando

Epiphanius.

Virgo non fuit proprie causa nostræ salutis.

Psalm. 83.

Iacobi 1.

D. Thom.

21